

Bülten

İZMİR BAŞEPIKOPOSLUĞU

KASIM

2024

22

1

EFES'TEKİ MERYEM ANA EVİ GÖRÜMÜNÜN 200. YIL DÖNÜMÜNÜ ANMA

ANNA KATHARİNA EMMERİCK'İN (1774-1824)

Hayatı ve maneviyatı

Aziz Agustin rahibesi olan mistik Anna Katharina Emmerick'in (1774 – 1824) hayatı ve ilettiği mesaj, inanç dünyasının açıklanamayan gizemli bir olaydır. Hayatı bize tam olarak düşünce kalıplarımızı zorlayan ve yeniden şekillendiren şeyin aklımıza gelmeyen şey olduğunu öğretir. Bu sunum, mistik Anna Katharina Emmerick'in hayatını ve çalışmalarını öne çıkarır ve günümüz dünyası için de verdiği mesajın önemini ve anlamını vurgular.

Dindar çiftçi ailesiyle geçen çocukluk yılları: Anna Katharina Emmerick'in hayatının tarihi çizgisi ortamın kilise tarafından belirlendiği Hristiyan Katolik beylik düzeninin hakim olduğu feodal toplumdaki Fransız İhtilalinin çalkantısıyla askeri Protestan toplum yönetimine dönüşen Prusya Krallığına kadar uzanır. 1774 yılında Almanya'nın batısında Coesfeld yakınlarında Flammschen'da dünyaya geldi, çocukluğu dindar çiftçi ailesinin yanında geçti. Ancak, daha sonraki yıllarda inancın ve Kilisenin nasıl savunma durumuna geçtiğine, kilise kurumlarının nasıl kapatılıp yok edildiğine, rahibe ve mistik bir kişi olarak nasıl alaya alınıp saldırıya maruz kaldığına da şahit olacaktır. Her şeye rağmen mistik inancı gelişmesini sürdürdü ve 1812 yılında mucizevi bir şekilde Mesih'in haç yaralarını alması onu Hristiyan inancına canlı bir mucize ve topluma açık bir tanığa dönüştürdü. Sonuç olarak, tavsiye, dua ve şifa arayan her gün sayıları artan çok sayıda ziyaretçiyi kendisine çekti. İnanca karşı zalim olan dünyada giderek araştırmacı entellektüelleri cezbeden ve büyüleyen iman simgesi haline geldi. Mesih'in hayatıyla ilgili olan görüşleri Romantizm döneminin toplumunda Hristiyan dindarlığının bir kez daha yeniden canlanması için belirleyici bir ilham kaynağı oldu.

Erken yaşta tefekküre yönelme: Hayatın darbesiyle ezilen ebeveynleri çocuklarına da aktardıkları imanlarından güç alıyordu. Babası Katharina'ya Mesih'in Duasını öğretti, Pazar ayini ve vaazı hakkında çocuklarıyla konuşmaya zaman ayırdı ve onlara sabah işe başlamadan evvel dua etmeyi öğretti. Annesi de babası gibi çocuklarına karşı disiplinliydi ve bu tavrı çocuklarını yetiştirmesine belli bir gizemli yön veriyordu. Ona göre inanç sadece bir gerçeklik olmayıp başka bir gerçeklikle, ilahi varlıkla ilişkiliydi. Anna Katharina henüz çocukken bu gerçeği bizzat kendisi Hristiyan inancının gizemleri üzerinde düşünmeye başladığında keşfetti. Mesih'in her zaman gözlerinin önünde durana ve onun varlığıyla yaşamaya hazır oluncaya kadar büyük bir ciddiyet ve kararlılıkla çabaladığını görmek çok etkileyicidir:

“Bana bebek İsa’dan bahsettiklerinde, gözlerimi kapadım ve herşey gözümün önünde belirdi ve yatağımda uyuduğumda rüyalarımnda çok daha fazlasını gördüm. Nihayetinde gün içinde gözlerimin açık olduğu uyanık olduğum zamanlarda da işlerimi yaparken hatta oyun oynarken bile İsa’yı görmeye başladığım duruma geldim.” Noel ve Paskalya gibi Kilise takviminin büyük kutlama günlerinde hayal gücünün tüm içsel güçlerini kullanarak bu tarihi olayları zihninde canlandırabilmek için çaba gösterdi. Ona göre, Rabbin dünyası adeta onun basit gündelik hayatına girmişti. Doğaüstü bir dünyaya doğru hareket etmeye başladı. Bu ona bahşedilen çok özel bir armağan ve dua lütfuydu.

O zamanlarda bir çocuk için sıradışı kabul edilense onun Eski ve Yeni Ahit’te anlatılanları biliyor olmasıydı. Kendisi İncil’de anlatılan olayların tamamını erken yaşta nasıl içselleştirdiğini ve “iç gözüyle” gördüğünü anlatır: “Küçük bir kızken, Eski ve Yeni Ahit’teki olaylarla ilgili görümlere şahit olduğumda babam beni yanmakta olan şöminenin yakınında dizine oturtup şunları söyledi: ‘Anna Katharina, şimdi benim yanımdasın hadi bana anlat bakalım’. Ona pek çok detay vererek capcanlı bir şekilde Kutsal Kitap’daki olayları anlattım. “Evladım, tüm bunları nasıl öğrendin?” Ben de ona şöyle dedim: “Baba, herşey anlattığım gibi, ben herşeyi bu şekilde görüyorum.” Anna Katharina sadece olayları canlı bir şekilde hayal etmekle kalmayıp aynı zamanda kendisi onların içine girebilme yeteneğine de sahipti. Sadece olayları deneyimlemekle kalmadı aynı zamanda da kutsal olayların kahramanlarıyla, Peder Allah, Beden Alan Oğul İsa Mesih, Allah’ın Annesi Meryem ve onların etrafındaki tüm kişilerle gerçek bir ilişki kurabildi.

Cizvit maneviyatı ve Aydınlanma eleştirisi: Kutsal metinler üzerinde meditasyon yapma armağanı Loyala’lı İgnatius’un (1491-1556), Manevi Egzersizlerinde sunduğu meditasyon yöntemiyle yakından ilişkilidir. Fransa’da bir grup entellektüel ve filozof Cizvitlerin mistik yaklaşımına ve Mesih’in hayatının gizemlerinin ezeli varlığına aykırı olarak, Rab’be daha insan aklına yatkın bir ibadetten yanaydı.

Anna Katharina 1790 yılında henüz 16 yaşında tarlalarda çalışırken Coesfeld’deki manastırın çanlarının sesini işittip bir esrik ruh haline girdiğinde ilk kez manastır hayatına çağrı deneyimini yaşadı. Kendi içinden gelen bir ses işitti: ‘Manastıra gitmen gerekiyor. Neye mal olursa olsun’. 1795 yılında 21 yaşındayken yine Coesfeld’deki Aziz Lambert Kilisesi’ndeki çarınha gerilmiş Mesih’i gösteren haçın önünde diz çökerek dua ettiği sırada başka bir mistik deneyim yaşadı.

Orta Çağlardan kalma bir gelenek olarak Mesih'in acı içinde kıvrılırken tasvir edilerek gösterilmesi mistik bir deneyimle ilişkilendirilmişti. Ancak, can çekişen Mesih muhtemelen onu tüm insanlık için merhametli olmaya davet etmişti. Yirmibir yaşındayken Coesfeld yakınlarındaki Rosenthal'da henüz kurulmuş olan Fransız rahibelerin mülteci manastırına girme cesaretini gösterdi.

Fransız İhtilalinin gölgeleri: 1792 yılında insan hakları, din özgürlüğü idealleri adına Cumhuriyet ilan edildi. İnsan hakları 1789 yılında zaten inanç özgürlüğü ve kanunlar önünde herkesin eşit haklara sahip olması ile beraber kabul edilmişti. Fakat insanlığın bu yeni dininin gerçekleştirmek istediği ideallerin hepsi ihanete uğradı ve tam tersine dönüştü. Dini inanca karşı hoşgörü idealinin tam tersi gerçekleşti ve tüm manastırlar, kiliseler yıllarca kapatıldı, yüzlerce katolik papaz idam edildi hatta yeminli rahibelerde bundan nasibini aldılar.

Sistersiyen olarak başarısızlık ve bir arayış: Anna Katharina Emmerick uzun dualar edilen, Hristiyan Rab'bine yapılan ihanetin kefareti olarak bilinçli olarak katı bir çile çekişi benimseyen ve besleyici olan et, yağ ve yumurta gibi pek çok gıdadan mahrum kalan ve bildiğimiz gibi çok soğuk geçen Almanya ikliminde ısınma ihtiyacından da vaz geçen La Trappe'deki Sistersiyen rahibelerine katılmayı seçmişti. Bu yüzden Anna Katharina Emmerick'in ciddi şekilde sağlığının bozulması şaşırtıcı değildir. Ancak, onun tövbekar ruhunun henüz ölümünü kabul edecek derecede olmadığı gerçeğini, tövbelerini dinleyen papazın tavsiyesi üzerine Coesfeld yakınlarındaki Rosendahl'daki La Trappe'deki Sistersiyen rahibelerini bırakıp başka bir topluluğa katılmaya karar vermesinde görüyoruz: "Papazı, zayıflığı nedeniyle Sistersiyen olmamasını önermiş ve Münster'deki Yoksul Klara Rahibelerine katılmasına yardım edeceği sözünü vermiştir."

Sonraki yedi yıl boyunca, genç Anna Katharina Emmerick bir ileri bir geri ilerliyordu. Kabul için müraccat ettiği Rahibeler topluluğu onu aralarına alma konusunda isteksizdi bu yüzden defalarca geri çevrildi. Bunun sebeplerinden biri onun eğitimsiz biri olmasından kaynaklanıyor olabilir: Anna Katharina din konulu yazıları büyük bir arzuyla okusa da o dönemde daha iyi ailelerden gelen kızların edindiği daha ileri seviyede bir eğitime sahip değildi. Yoksul Klara Rahibelerinin org çalabilen genç bir hanımı aralarına aldığını işittiğinde bir öğretmenler ailesi yanında hizmetçi olarak çalışmaya karar verdi. Anna Katharina'da daha sonra birçok ziyaretçinin hayran kaldığı özelliği ortaya çıktı: Anna Katharina tamamen kendi dertlerini unutabiliyor ve başka insanların ihtiyaçlarına karşı empati kurabiliyordu.

Arkadaşı Klara ve ailesinin ne denli yoksul olduğunu anladığında yoksul kadınlar manastırına Kabul edilsin diye hiç tereddüt etmeden biriktirmiş olduğu çeyiz parasını onlara verdi. Onun yaptığı bu cesurca iyilik artık yanında getirmesi gereken, elinde kendisine ayırdığı hiçbir şeyi olmadığından manastırdaki geleceğini tehlikeye soksa da göksel mükafatla ödüllendirildi.

Dülmen’de bir Agustin rahibesi: Kız okulunu idare eden Dülmen’deki Agnetenberg Agustin rahibeleri, Anna Katharina’nın arkadaşı Klara’yı org çalabildiği için aralarına almak istediklerinde pek müzik yeteneği olmasa da kızların elışı derslerinden faydalanmaları için dikiş dikebilen yetenekli bir terzi olan Anna Katharina’yı da yanlarına alma sözü vermek zorunda kaldılar. Anna Katharina Emmerick buraya alındı ve rahibe kardeşleri tarafından 13 Eylül 1802’de Agustin rahibesi olarak giydirildi. Anna Katharina’nın hayatındaki bu önemli olayın zamanlaması, 1801’deki Fransız ‘konsül’ Napolyon ve savaş mağlupları arasında yapılan Lunéville Barış Antlaşmasının ardından Almanya’daki tüm Katolik kurumlarının kaldırılıp kapatılacağı bir döneme denk geldi. Gerçek prenslikleri temsil eden episkoposluklar kamulaştırılacak, manastırların yüzlercesi kapatılacak, açık artırmayla satılacak ve yıkılacaktı; ayrıca Kilisenin sahip olduğu tüm Katolik okullar ve kamu kurumları da ortadan kaldırılacaktı. Bu nedenle, 1802 yılında kadınların manastır topluluğuna girmeye çalışmaları cesaret gerektiren bir davranıştı ve Anna Katharina’nın da mutlaka farkında olduğu toplum içinde yaygınlaşan Rab’dan uzaklaşma eğilimine karşı bir baş kaldırma tarzı olarak değerlendirilmekteydi.

Dikenli tacın yaraları ve en yüce hareket: Çok fazla konuşulmasa da bundan başka bir konu daha vardı, onun Rab’dan aldığı bir çeşit mistik kader armağanı. Manastıra girdiğinde Mesih’in dikenli tacının hatıraları olan yaralar altında belirmişti. Bu olay doğaüstü bir olguydu çünkü sürekli olarak acı veren hiç iyileşmeyen yaralar olsa da iltihaplanmadılar. Anna Katharina, dikkatlice dikenli tacın yaralarını bandajladı ve bu yaraları önce bonesinin daha sonra da rahibe örtüsünün altında gizledi, çok az sayıda kişi onun zamanındaki insanlar adına kefaret olarak mistik bir şekilde acı çektiğini biliyordu. Dikenli taca bağlı olarak sürekli devam eden acılarına karşın Anna Katharina şaşkıncu şekilde Aziz Agustin tarikatı kurallarına göre yapılması önerilen dua saatlerini kaçırmıyordu. Kilisede sadece ayin hazırlıklarını yapmaktan sorumlu olmayıp çamaşır, ütü ve dikiş ile ilgili tüm işlerle de meşgul oluyordu. Bunlardan başka hem evdeki hem de bahçedeki tüm işler de onun sorumluluğuydu.

Topluluktan sorumlu olan papazlar Anna Katharina'nın kutsal yaralarının farkındaydı ve uzun süren dualar ya da görümlerler esnasında girmiş olduğu esrik anlarda göz yaşlarına boğulduğunda ona mistik dua yaşamında destek veriyorlardı.

Görünmez çarmlı yaraları: 1806 yılında ailesini ziyaret etme ve kefaret olarak acı çekme çağrısını aldığı Coesfeld'da haçın altında meditasyon yapmak için bir fırsat yakaladı. Katedral sorumlusu papaza acı çeken Mesih ile ilgili karşılaşmasından bahsetti:

“Anna Katharina, Mesih'ten onun tüm acılarını hissetmesine mücade etmesini istedi. O andan itibaren, sürekli bir acı ve yanma hissi duyacaktı. Ancak, kendisinin böyle bir lütfâ layık olmadığını düşündüğünden bu fikri bastırmaya çalıştı.” O andan itibaren, sürekli bir acı ve yanma hissi duyacaktı. Ancak, kendisinin böyle bir lütfâ layık olmadığını düşündüğünden bu fikri bastırmaya çalıştı.”

Manastırın Kapatılması: 1811 yılında Anna Katharina'nın Dülmen Agnetenberg'deki manastırı bizzat Napolyon Bonapart'ın emriyle Orta Avrupa'daki son manastırlardan biri olarak kapatılmıştı. Bir kez daha küçük Dülmen kasabasının şansı iyiye gitti, çünkü Croy'un Katolik Dükü 1806 yılında Napolyon ordusunda, damadı ve subayı olarak daha iyi bağlantıları olan Katolik Arenberg Dükü Prosper tarafından devralındı. Savaşta zarar gören kasabaya cömertçe vergi iadesi yaptı ve kiliselere de dokunmayıp bulunduğu gibi bıraktı: hem kasaba halkına din hizmeti veren papazların bulunduğu Aziz Victor Manastırı hem de Anna Katharina'nın Agustin manastırı varlığını sürdürmeye devam etti. Fakat daha sonra İmparator Napolyon ilk eşi İmparatoriçe Josefine'i boşadı. Bu durumda, Arenberg Dükü boşanan eski İmparatoriçe Josefine'in kızı Stefanie ile evlendiği için aile içindeki bu ayrılık Arenberg Dükülüğünün de sonunu işaret ediyordu.

Anna Katherina Emmerick'in aralarında bulunduğu on kadının bulunduğu küçük rahibeler topluluğu 1811 yılında okullarıyla beraber Napolyon'un verdiği resmi emirle ortadan kaldırıldı, muhtaç duruma gelen Anna Katharina kendisine yaşayacak bir yer ve yeni bir iş aramak zorundaydı. Manastırda geçirdiği yıllardan tanıdığı firari Fransız papaz Martin Lambert'in yanında hizmetçi olarak iş buldu. Ancak bu 1813 yılının Mart ayında önceden içten içe kanamakta olan gizlice taşıdığı yaralarının açıkça gözle görülür şekilde kanamaya başlamasından kısa bir süre önceydi.

Açılan yaralar: Bu olayın duyulmasıyla köyde haberler yayıldı. Wesener adlı doktor bunu işitince bunun sahte olduğunu açığa çıkarmak niyetiyle aceleyle hemen yol koyuldu: “Buna güldüm ve böylesine besbelli bir batıl inanca karşı alay etmekten kendimi alamadım.” Anna Katharina önce doktoru redetti, daha sonra onun kendisini muayene etmesine izin verdi. Kanamakta olan ve hiçbir sıradan yaralara benzemeyen göğsündeki, el ve ayaklarındaki yaralarla şaşkına dönen doktor: “Bu görüntü beni hayrete düşürüp dumura uğrattı; bu olgu karşısında elimde açıklama yapabileceğim birşey yoktu... karanlık fanatizmin maskesini etkileyici biçimde düşürme beklentilerim yok olmuştu.”

İlahi unsurlar: Açıkça belirtmek gerekirse özgür düşünceli, şüpheli doctor Wesener’i ikna eden şey sadece doğüstü ve açıklanamayan bu olgu değil Anna Katharina’nın tutumları ya da dünya görüşleri ne olursa olsun tüm insanları cana yakınlıkla olumlu sevecen yaklaşımıyla kabul ettiğini gösteren tavrıydı. Bunlara onun kendisine yaklaşan insanların problemlerini, o anda nelerle mücadele ettiklerini görmesini sağlayan bir çeşit ‘ruh-anlama’ yeteneğini de eklemek gerekir.

Politik sebepler yüzünden seçilmiş Episkopos Arşdük Victor Anton, Köln ve Münster’e gelemeyeceğinden, piskoposluğun idaresinden Genel Vekil Clemens Agust Baron von Droste-Vischering sorumluydu. Sadece altı gün içinde, papaz eğitimci başkanı Bernhard Overberg ve Münster’den saygın bir doktorla beraber olay yerine geldi. Köln Başepiskoposu, Genel Vekil Clemens Agust Baron von Droste-Vischering kısa süre içinde bu gizemli olgunun gerçek olduğuna ikna oldular ancak yine de bir araştırma komisyonu kuruldu: bir doktor ve Dülmen’den gelen 31 kişi gece gündüz 10 gün boyunca Anna’nın yatağının yanında nöbet tutarak onun bu yaralara kendisinin sebep olup olmadığını gözlemleyeceklerdi. Bu dönem boyunca emin olmak için ona hiç yemek de verilmeyecekti. Kilise komisyonu daha sonra kamuoyuna şüpheli herkesi durduran bir açıklamada bulundu: Anna Katharina’nın, Siena’lı Azize Katerina veya Aziz Rahip Klaus gibi sadece Efkaristiya alarak yaşadığı ve başka hiçbir şey yemediği söylenip doğrulandı. Coesfeld’li tanınmayan çiftçinin kızı, tıpkı Aziz Fransua gibi Mesih’in haç yaralarını mucizevi şekilde aldı ve sonunda eski rahibe Anna Katharina ‘doğüstü esrime’ lütfuna kavuştu, bu da onun Ortaçağ mistikleri arasında yer almasını sağladı.

Mesih’in Haç Aclarının Simgesi: Bu, acı çeken Mesih’in bir simgesi olarak artık ondan tavsiye ve yardım isteyen hiç bitmeyen bir ziyaretçi akışı tarafından ziyaret edilen

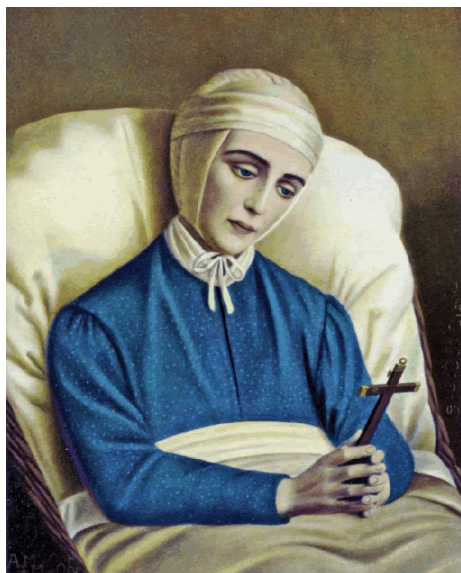
Anna Katharina'nın hayatında yeni bir aşamanın başlangıcını işaret ediyordu. Uzun yıllar Danimarka elçisi ve aynı zamanda şair ve tarihçi olan Katolik Kilisesine geçmiş Kont Friedrich Leopold von Stolberg (1750-1819) de ziyaretçilerinden biriydi. 15-ciltlik kilise tarihinin yazarı Mesih Yaralı Rahibe Anna Katharina'yı ziyaretiyle ilgili olarak duygularını şu şekilde ifade etti: "Bundan sonra onun haç yaralarının acısı ve izlerini taşıdığı kişinin karşısında bizi ve sizi her gün hatırlayacağına dair kesin gerçek benim için çok mutluluk veren bir düşüncedir."

Protestan Kilisesini temsil eden Kral Frederick William III (King 1797-1840), Rahibe Anna Katharina Emmerick'in Haç Yaralarını sahtekarlık ve aldatmaca olarak ortaya çıkarmak amacıyla bir devlet soruşturma komisyonunun kurulması emrini verdi. Anna Katharina farklı bir yere götürüldü ve rahibe üzerinde çeşitli yöntemlerin denendiği tıbbi incelemeler tehditler, bağırımlar altında oldukça insanlık dışı ve acı vericiydi, sonunda bölge müdürü hiçbir sahtekarlık kanıtı bulunmadığını ve olayın kaynağına dair bir açıklama yapamayacaklarını söyleyerek istifa etti.

Anna Katharina'nın misyonu: Bu cana yakın kişiden etkilenen şair Clemens von Brentano hayatını Anna Katharina Emmerick'in görüşleri hakkında yazı yazmaya adanmıştı. Bunun, yeni bir inanç baharına yol açabilecek mesaj içeren bir görev olduğunu sezgisel olarak anlamış olmalı. Görümler sadece İncillerin İsa'nın yaşamıyla ilgili gerçekliğini doğrulamakla kalmadı ve Rab'bin Oğlu'nun yaşamıyla ilgili bir kez daha yeniden yaratılan mucizevi işaretleri de doğruladı ve aynı zamanda Hıristiyanlığın Kutsal Yazılarının hayata geçirilmesini sağladı.

Rahibe Anna Katharina'nın misyonu, ölümünden sonra, Brento'nun değerlendirmelerini ve görüşlerinin uyarlamalarını içeren bireysel çalışmalar yayınlanıncaya kadar yerine getirilemeyecekti. 'Efendimiz İsa Mesih'in Feci Haç Acıları' 1833 yılında, 'Bakire Meryem'in Hayatı' 1842'de ve son olarak 'Efendimiz ve Kurtarıcımız Mesih İsa'nın Hayatı' üç cilt olarak 1858'den 1860'a dek yayımlandı.

Kendi acı çilesi yavaş yavaş sona erdi. 1812'den 1816'y'a kadar, her Cuma günü iki saat süren kanamaları bir süre sonra durdu ancak sadece Kutsal Cuma günü yeniden görülmeye başladı. Bunun yerine onu ölümüne hazırlayan çeşitli hastalıklar baş gösterdi. Son olarak, ailesi ve sayısız ziyaretçiler yanındayken yaşama şu sözlerle veda etti: "Gel Rab İsa. Efendim bize yardım et."

Cenazesine büyük kalabalıklar, Dülmen'deki tüm papazlar ve rahipler, okul çocukları ve bağışlarını iletmişti birçok yoksul insan katıldı.

Papa II. Jan Pol, Anna Katharina Emmerick'in hayatını şöyle özetler: "Kutsanmış Anna Katharina Emmerick Efendimiz İsa Mesih'in çektiği feci acıları gördü ve bunları kendi bedeninde yaşadı...Böylece vermiş olduğu örnek fakir ve zengin, basit ve eğitilmiş kişilerin yüreklerini İsa Mesih'e sevgi dolu tam teslimiyete açtı."

2

EFES'TEKİ BAKİRE MERYEMANA EVİ VE YAŞAMININ SON GÜNLERİ

P. Adrian Baciu, OFMConv.

Rabbin asırlardır Kilisesini, ya kişisel tanıklıkları ya da ilham ettikleri maneviyat aracılığıyla onun hayatı üzerinde derin bir etki bırakmış olan olağanüstü kadınlarla kutsamıştır. Bu kadınlardan, İsveçli Bridget, Siana'lı Katerina, Laboure'lu Katerina ve diğerlerini sayabiliriz.

Rabbin halkı olarak iman yolculuğuna devam etmek için Kilise Genel Meclis Toplantısına başlarken, azizlerin yaşamına ve yaptıklarına yakından bakmamız bize çok yardımcı olacaktır. Anna Katerina Emmerick Kutsal Yazılar veya Kilise tarihi konusunda bir uzman değildi. O sadece Kutsal Ruh'un verdiği ilhamlara açık olan dindar bir kadındı. Tüm yazılarının ama özellikle Efes'teki Bakire Meryem'in hayatının son günleri hakkında yazdıklarının mucizevi bir yapısının olmasındaki neden de bundan kaynaklanmaktadır. Görümlerinin kaydedilmesinin sebebi tartışma yaratmak için değil daha ziyade onu tanımak isteyen kişilerin kalplerindeki imanı tazelemektir. Aslında, Meryem Ana'nın dünyadaki son yıllarını nasıl geçirdiği hakkında Kudüs geleneği ve Efes geleneği olmak üzere iki geleneksel düşünce bulunur.

Kudüs geleneği gerçekte daha az eskidir ve esas olarak ‘Pseudo-Dionysius’dan ve Meryem Ana’nın son yıllarını anlatan apokrif bir metin olan ‘Euthymius Efasanesi’nden alıntı yapan Aziz John Damascene’nin yazdıklarına dayanmaktadır. Bu gelenek tüm ‘Kudüs geleneğinin’ üstüne kurulduğu Giritli Andrew ve Konstantinopolisli Germanus tarafından sürdürülmüştür. Bu inanç Bizans geleneğinin bir parçasıdır ve ayrıca Efes’teki Ev’den sonra Kudüs’teki Meryem Ana’nın Göğe Kabulü Kilisesi’nin varlığını bildirir. Anna Katerina Emmerick’in kendisi bile Kudüs’teki Meryem Ana için hazırlanmış olan mezar hakkında konuşur. Hayatının son yıllarında Meryem hastalandığı ve zayıf düştüğünde Kudüs’e seyahat etti. Hristiyan cemaati onun orada ölebileceğinden korktu ve onun için bir mezar yeri hazırladı. Ancak Bakire Meryem gücünü yeniden topladı ve Efes’e geri dönebildi.

Oysa ki Efes geleneği daha eskiye dayanır. İsa’nın Havarisi Yuhanna’ya yapmış olduğu: “Onu evine al” ricasına dayanır. Havari Babalarının çoğu, Yuhanna’nın Efes’e geldiğini, burada İncil’i vaaz ettiğini ve şu anda Vahiy Kitabı’nın Yedi kilisesi olarak bildiğimiz diğer toplulukları kurduğunu doğrular. Efes’te İncil’ini yazdı ve oradan da birkaç yıl boyunca uzaklaştırılarak Patmos’a sürgün edildi. Patmos’tayken Vahiy Kitabını yazdı. Aziz Pavlus ve Barnabas da muhtemelen 52 yılı civarında Efes’e geldiler. Yuhanna Efes’teki Kilise’ye hizmet etti (Kayseryalı Eusebius ve Aziz Jerome’a göre), ve burada ölüp buraya gömüldü (Efes Episkoposu Polycrates’e göre ~186-195). Daha sonra burada bir bazilika inşa edildi.

Tours’lu Aziz Gregory (538–594), Liber Miraculorum, adlı eserinin 30. Bölümünde, Aziz Yuhanna’nın İncil’ini “dört duvarı olan ama çatısı olmayan bir evde” yazdığını söyler. Sardis’li Pseudo-Melito’nun apokrif metni olan De transit Virginis Marie, Meryem Ana’nın aynı anda mucizevi bir şekilde oraya gelen havariler tarafından çevrelenmiş bir şekilde ölümünü ve ilahi işaretlerle birlikte göğe yükselişini anlatır: İsa meleklerle beraber geldi, Meryem’in bedeni üç bakire tarafından taşındı, 15.000 kişi bu mucizeye tanık oldular ve ölümünden üç gün sonra Melek Cebrail, göğe yükselebilmesi için mezarını açtı. Ayrıca Efes’teki Mecdelli Meryem’in son günlerinden ve yedi uyuyanlar efsanesinden bahseden kişi de odur.

Hayatının çoğunu Filistin’de geçirmiş olan Kıbrıs’taki Salamis Episkoposu Aziz Epifanus (313-403), Meryem Ana’nın Göğe Alınışı hakkında konuşan ilk kişidir. Kudüs’teki Meryem’in mezarı hakkında konuşmaz; onun zamanında böyle bir yerin varlığı bilinmemektedir.

Kutsal yerleri çok iyi bilen Aziz Jerome'dan Papa Leon, kendi dönemindeki kutsal yerlerin eksiksiz bir tanımını istediğinde de yine aynı sessizlikle karşılıyoruz. Meryem'in mezarından tek söz edilmez. Meryem'in ilahi Anneliğini kutlayan Efes Konsil'inin ardından Kudüs'te bir Meryem Ana mabedi inşa edilir ama o dönemin öncesinde hiçbir şekilde Meryem Ana mabedinden söz edilmez.

Efes Bakire Meryem Ana Evi, Panaya Kapulu (Bakireye giden kapı)

Anna Katharina Emmerick'in görüşleri ve yazıları ile Efes harabelerinin sınırında bulunan Bülbül Dağ'daki Meryemana Evi'nin keşfi arasında yetmiş yıllık bir ara vardır.

Pentekost'dan bir süre sonra, Petrus Yukarı Odada ayin düzenledi ve burada havarilerin huzurunda ortak anneleri olarak adlandırılan Meryem Ana'nın kutsamasıyla episkopos olarak atandı. Anna Katharina Emmerick'in tanımladığı kutlama havarilerin Bakire Meryem Ana'ya ne denli büyük bir saygıyla bağlı olduklarını gösterir. Aynı saygının ona gösterilmesi hayatının sonuna dek sürdü.

Göge Yükselişin ardından Meryem üç yıl boyunca Siyon Dağında yaşadı. Stefanus'un şehit edilmesinden sonra da dört yıl yaşayacağı Beytanya'ya gitti. Dört yılın sonunda Lazarus ve kız kardeşleri tutuklandığında Meryem Kudüs'ü terk etti. Buradan ayrılmadan önce Havari Yakup ile karşılaştı ve onun şehit edileceğini önceden gördü. Meryem daha sonra Göge Kabulüne dek dokuz yıl boyunca Efes'te yaşadı. Bu süre boyunca iki kez Kudüs'e gitti —ilki Konsil, ikincisi ise vefatının arifesinde.

Tours'lu Aziz Gregory (538–594), Efes'e gelen ve son yıllarını orada geçiren Mecdelli Meryem'den bahseder. Ayrıca daha sonraki yedi uyuyanlar efsanesini anlatır. Bunlar Hristiyan oldukları için putlara kurban vermeyi reddeden imparatorluk sarayındaki prenslerdi. Decius'un hükümdarlığı sırasında zulümden kaçarak derin bir uykuya daldıkları bir dağ mağarasına sığındılar. 150-200 yıl kadar sonra Efes bir Hristiyan şehri olduğunda tekrar uyandılar. Mecdelli Meryem'in mezarının yeri Ortaçağ boyunca kayboldu ancak daha sonra 1952'de ünlü arkeolog Louis Massignon bu yeri tespit etti.

Havari Yuhanna, Bakire Meryem için taştan bir ev inşa ettirdi. Bu ev bir inziva yeri değildi ancak Hristiyan Yahudilerin Kudüs'teki zulmünden kaçıp sığındıkları küçük bir köyün yakınında bulunuyordu.

Onun evi taştan inşa edilmiş tek evdi, diğer Hristiyanlar ise zulümden kaçmaları gerektiğinden aceleyle inşa edilmiş derme çatma kulübelerde, mağaralarda veya çadırlarda yaşıyorlardı. Ev Meryem'in yardımcısıyla beraber sessizlik ve huzur içinde yaşamasına olanak sağlayacak şekilde diğer evlerin biraz uzağına yapılmıştı. Meryem, doğal olarak böyle bir dua ve sessizlik hayatına alıştı çünkü çocukluğu boyunca dört yıl Tapınakta yaşamıştı.

Köy, Efes'in güneyinde belirli bir mesafede hem denizin hem de şehrin manzarasını gören yüksek bir ovada kurulmuştu. Deniz seviyesinden 610 metre yükseklikte bulunan dağa Bülbül Dağı adı verilir ve denizin ötesindeki Samos Adası'na bakar. Köy denizden sekiz kilometre uzaklıkta olup verimli bir arazideki çeşitli bahçeler, meyve ve sebze bahçeleri, keçi sürüleriyle çevrilidir. Burası uzak ve tenha bir yerdirdi ve oradan kimse geçmezdi. Köyün sınırları da küçüktü. Çevresini yarım saatte dolaşmak mümkündü. Yakınlarında bir zamanlar tahtan indirilmiş Aziz Yuhanna tarafından Hristiyanlığı seçen bir kralın yaşadığı kale bulunuyordu. Hatta bu kale bir süre bir episkoposun ikameti oldu. Yakınlarda ise sakinlere su sağlayan küçük bir dere bulunuyordu.

Evin kendisi kare ön ve yan bölümleri ve yuvarlak arka kısmıyla haç modelindeydi. Pencereler yüksekte düz çatıya yakındı. İç kısımda ev iki bölmeye ayrılmıştı. Ana salon, evin ortasındaki şömine 6x12 metre genişliğindeydi. Bacanın bulunduğu duvar, ana kısımdaki tapınak bölümünü Meryem Ana'nın yattığı odadan ayırıyordu. Ana bölümdeki odanın her iki tarafında da ışık alan pencereleriyle ayrılan küçük odacıklardan biri hizmetli, diğeri de ziyaretçi hanımlar için ayrılmıştı. Ana bölümün arkasında paneller ve süslemelerle dekore edilmiş daha karanlık bir alan bulunmaktaydı. Tapınağın en uzak köşesindeki kubbeli bölüm Meryem'in dua ettiği yerdirdi. Buranın ortasında Y harfi şeklinde bir haçın durduğu tabernak vardı. Meryem burada İsa'nın bedenini yıkadıkları keten bezleri, onun giysilerini ve kendi gelinliğini bulunduruyordu. Kubbeli yerin sağ tarafında Meryem'in yatak odasıydı ve karşı tarafında kubbeli yerden bir perdeyle ayrılmış, eşyaları için bir depolama alanı vardı. Meryem'in yatağı duvara dayalı dar, alçak kutu şeklindeydi. Yan tarafındaki tapınakta havariler bir sunak kurdular. Yapılan arkeolojik araştırmalar Meryem'in yatak odasından dışarı açılan bir kapının varlığını ortaya çıkardı. Bu kapı önce inşanın ilk aşamasında örtülmüştü ancak daha sonra tasarlandığı şekilde eklenip açıldı. Kutsal Anne, kendisine basit yemekler hazırlayan hizmetçisiyle beraber orada yaşıyordu. Havariler, özellikle de Yuhanna onun ziyaretine geliyordu.

Yuhanna ve diğer havariler mümkün olduğunca orada Kutsal Efkaristiya ayinini kutluyor ve büyük bir bağlılıkla Meryem Kutsal Komünyonu alıyordu.

Meryem solgun görünüyordu, hiç gülmüyordu ve hiç fiziksel çöküş belirtileri göstermiyordu. Derin bir huzur içinde yaşamaktaydı, tapınakta Kutsal Ayini kutlayan Havari Yuhanna onu sıkça ziyaret ediyordu. Haç önünde diz çöken Meryem Kutsal Komünyonu alırdı. Evinin arka tarafındaki tepeye doğru her gün sevgiyle akıttığı göz yaşlarıyla yürüyerek Haç Yolu üzerinde meditasyon yapardı. Haç Yolu duraklarını, taşlarla her birine yüklediği anlamla bizzat kendisi belirledi. Bu Duraklar 14 değil 12'ydi. Bu Haç Yolu'nun mesafesi Kudüs'dekiyle aynıydı ve 12. Durak İsa'nın gömülmesini hatırlatan bir mağaraydı ve burası Meryem için de geçici bir mezardı. Bir tepenin altında saklı olan bu mağara evinden yaklaşık olarak yarım saat uzaklıktaydı. 1982 yılında Joseph Laysen tarafından elde edilen arkeolojik buluntular Haç Yolu'nun özellikle de 5. Durağın varlığını doğruladı. Bu yol evin arkasından batıya giden yönde değil, tam aksine Evin kuzey tarafındaydı. Bakire Meryem'in mezarınının bulunduğu varsayılan tepede gizli bir mağara belirlendi. Meryem Ana'nın Göğe Alınışından sonra ev önce bir hac mekanına sonra, yüzyıl içinde de kiliseye dönüştü, daha sonraları 4. Yüzyılda ev yeniden onarılarak inşa edildi.

Hanmefendimizin Efes'te hayata vedası: Meryem, Kutsal Haç Yolu dualarını ne zaman söylediye sırtından aşağıya doğru kat kat inen ve ayaklarına kadar uzanan bir üst giysi giyerdi. Bu giysi annesi Anna'nın eski Yahudi geleneklerine göre giyindiği cübbeye benzer bir bayram giysisine benziyordu. Saçları sarımtırak bir başlığın altında saklıydı, alınına doğru sivriliyordu ve başının arkasında toplanmıştı. İnce siyah bir örtü belinin çok altına kadar sarkıyordu. Bu kıyafetle Haç Yolunu tamamlardı. Çarmıha gerilme sırasında kendisini tamamen saran bu dua ve yas pelerininin altında böyle giyinmişti ve şimdiye bunu sadece bağlılıkla yaptığı dua sırasında giymekteydi. Evde çalışırken, bu giysiyi kenara koyuyordu.

Meryemana dünyaya veda etmeden önce dua yoluyla havarileri çağırdı. Mesih doğduğunda onbeş yaşında olan Meryem şimdi altmış üç yaşındaydı. Meryem'in duasında Havariler melekler aracılığıyla Efes'e gelmeleri ve onu görmeleri için ilahi bir çağrı aldılar. Onların yolculuklarına ilahi bir destekle yardım edildi. Petrus, Andrea ve Yuhanna Kutsal Bakire'nin evine ilk ulaşan havarilerdi. Yanlarında Peygamberlerin ve ilk Hristiyan şehitlerin kutsal emanetlerini getirmişlerdi ve Kutsal Kurbanı sunduklarında ya da dua ederlerken bunları gözleri önünde tutarak dua ediyorlardı.

Petrus çağrıldığında, Antakya bölgesinde, Andrea Kudüs'teydi; Yuhanna'yı buldukları yerden Meryemana evine birlikte seyahat ettiler. Jude Thaddeus ve Simon çağrılarını aldıklarında İran'daydılar ve en uzak yerde olan Tomas Hindistan'daydı ve oraya ancak Meryem'in ölümünden sonra gelebildi. Bartholomew Asya'da Kızıl Deniz'in doğusundaydı. Pavlus çağrılmadı, yalnız Kutsal Aile ile tanışık olanlarla akrabalık derecesi olanlar çağrılmıştı.

Meryem uyuduğu yerde kanepesi üzerinde sakince uzanmıştı. Havariler karşılaştıklarında birbirlerine şefkatle sarıldılar, çoğu bu koşullar altında karşılaştıkları için hem sevinç hem de üzüntü duygularıyla karışık hissederek ağladılar. Birbirlerini selamladılar ve Bakire Meryem'e selam vermek için yaklaştılar. Her bir Havari onlar için ayrı ayrı dua eden Meryem'in kutsamasını aldı. Kutsal Anne Yuhanna'ya öldüğünde ne yapması gerektiği konusunda talimat verdi.

Petrus, daha sonra diğer Havrilerle birlikte duvarın yakınındaki her gün kurulup sonra kaldırılan altar üzerinde Kutsal ayini kutladı. Hepsini bayram giysileri giyinmişti ve hepsi Kutsal Efakaristiya'yı aldı. Petrus, ilk olarak Hasta Sakrementini aynen günümüzde olduğu şekilde Bakire Meryem için son kez yağla kutsama törenini gerçekleştirdi. Daha sonra desteksiz biçimde oturur durumdayken Meryem Kutsal Komünyonu aldı. Ardından, yastığına gömüldü ve kısa bir dua ettikten sonra Yuhanna'dan kupayı aldı ama bu kez önceki gibi dik oturarak değil. Komünyon'dan sonra Meryem bir daha konuşmadı. O sırada mucizevi bir olay gerçekleşti: şimdi gençliğindeki gibi dipdiri ve gülümseyen bedeniyle yukarı kaldırıldı. Odasının üzerindeki çatının gözden kaybolmasıyla meleklerin En Kutsal Üçlüğün tahtına giden yolun kenarlarını kaplamasıyla göksel Kudüs ortaya çıktı. İyilerin ruhları onu karşılamaya geldiler, sonunda eline tüm dünyayı işaret eden bir asa koyan Oğlu tarafından karşılandı. Meryem'in ölüm saati (15:00) İsa'nın ki ile aynı saatti! Petrus ve Yuhanna da, yüzleri yukarı dönük vaziyette diğer Havariler de yere eğilip diz çökerken, Meryem'in kutsanmış ruhunun ihtişamına tanık oldular. Kutsal Bakire'nin bedeni, gözleri kapalı ve elleri göğsünde çaprazlanmış biçimde ışıltılarak saçarak divanın üzerinde yatıyordu. Orada bulunanların hepsi diz çökmüş Allah'a tapıyorlardı.

Sonunda kadınlar her defasında iki kişi olmak üzere kutsal Meryem'i örtülere sardılar ve diz çöküp kutsal bedeninin başı ve ayakları tarafında durarak dua ettiler.

Meryem ve Yuhanna'nın önceden Mesih'in Kutsal Mezarını temsil eder şekilde Haç Yolu sonunda hazırladıkları küçük mağara Meryem'in gömüleceği yer olarak belirlenmişti. Burası İsa'nın mezarından biraz daha küçüktü ve etrafına kazıklar çakılmış küçük bir bahçeyle çevrilmişti.

Kadınlar, cenaze töreni için kutsal bedeni hazırladılar, onu ölüm döşeğinin keten çarşaflarından kaldırıp yumuşak örtülerle dolu uzun bir sepet tabuta koyduklarında kenardan yükseldi. Beden, kuru tanımlanamayacak derece beyazlıkta, sanki ışıkla parlıyormuş gibiydi ve öyle hafifti ki kolaylıkla kuru yaprak gibi kaldırılabilirdi. Yüzü hala capcanlı ve ışıltılıydı. Kadınlar birkaç tutam saçını sonra kutsal hatıra olarak saklamak için kestiler ve boyun kenarlarına, kol ve koltuk altlarına kokulu ot demetleri yerleştirdiler.

Bedeni beyaz ketenle kefenlenmeden önce başına bekaretini simgeleyen beyaz, kırmızı ve gök mavisi çiçeklerden oluşan bir çelenk koydular. Yüzüne şeffaf bir örtü örtülürken çelengin etrafının görünmesi sağlandı. Aromatik bitkilerle birleştirilmiş olan ayaklar ketenlerin arasından görünüyordu. Kollar ve eller göğsünde çapraz şekilde bırakıldı. Bu şekilde hazırlanan kutsal beden baş, ayak ve ortada gri kayışlarla sıkıca bağlanmış şekilde kar beyaz kavisli kapaklı ahşap bir tabuta yatırılmıştı. Tabut daha sonra bir sedyeye yerleştirildi. Herşey, son derece ciddiyetle yapıldı ve herkes derinden etkilendi. Yas tutanların hüznü, kutsal huşu ve saygının hakim olduğu İsa'nın cenaze törenindekinden daha insani ve açıkça ifade edildi.

Havariler tabutu evden 30 dakika uzaklıktaki mağaraya kadar törenle taşıdılar. Tabutu mağaraya götürüp kazılmış mezarın içine yerleştirdiler. Her bir kişi teker teker mağaraya girdi, kutsal bedenin huzurunda, saygıyla diz çökerek dua edip ona veda ettiler. Orada bulunanlar iki gün daha mezarda dua ettiler. Ancak üçüncü gün, hala geceyken definden sonra oraya gelmiş olan Havari Tomas Meryem'in bedeninin huzurunda dua etmek istedi, ama Tomas ve Yuhanna gittiklerinde beden artık orada olmadığını gördüler. "Tabutun kapağını bir yana koydular ve yoğun şaşkınlık içinde sadece mükemmel bir düzendeki boş bir kabuk ya da koza gibi kefen bezleri yığınıyla karşılaştılar. Sadece yüz üzerindeki bez tamamen ayrılmış ve göğüs bölümündeki bezler ise hafifçe açılmıştı. Kolların ve ellerin sargı bantları, sanki nazikçe çekilmiş gibiydi, ama mükemmel bir tertiple ayrı duruyordu." Havariler, hayretle bakakaldılar; ellerini göğe kaldırdılar. Yuhanna haykırdı: "O artık burada değil!" Diğerleri de hızla içeri girdiler, ağladılar, dua ettiler sonra da tüm tabuttaki bezleri ve kefen parçalarını hatıra olarak saklamak için yanlarına aldılar ve dua ederek,

Övgü Mezmurları söyleyerek Kutsal Yol'dan eve geri döndüler.

Eve girdiklerinde, Yuhanna altar önündeki küçük bir masa üzerine keten kefen kumaşlarını serdi. Tomas ve diğerleri dua ederken Petrus onlardan ayrı duruyordu, bu gizemi düşünüyordu. Daha sonra, Meryem'in Haçı önündeki altar üzerinde Petrus arkasında sıralanmış Havariler ile birlikte dua edip ilahiler söyleyerek Efkaristiya Ayinini kutladı. Kadımlar ise kapı girişlerinde ve ocak duvarlarının yanı sıra duruyordu.

Meryem'in evinden ayrılmadan önce Havariler, mezarın bulunduğu mağaranın girişine topraktan bir set çekerek buranın tamamen erişilmez olmasını sağladılar. Ancak, arka taraftaki duvarda bulunan bir açıklıktan mezarın içine bakılmasına olanak tanıyan alçak bir geçit oluşturdular. Bu geçit yalnızca kutsal kadınlarca biliniyordu. Mağaranın üzerine ağaçtan ve hasır işinden bir şapel inşa edip bunu kilim ve duvar örtüleriyle dekore ettiler. Mezarın önündeki küçük bahçenin ve Haç Yolu'nun da bakımını yaptılar. Efes halkı ve yüzyıllar boyunca pek çok hacının yaptığı gibi Havariler de, dua etmek için farklı zamanlarda sık sık buraya geri döndüler ve bu ziyaretler günümüze dek sürmektedir.

Sonuç: Burada anlatılanların amacı Anna Katerina Emmerick'in Efes'teki Meryemana Evi ile ilgili görüşlerine ve onun Babasının evine gidişine dair konu hakkında genel bir bakış sağlamaktı. Gerçekler aynen onun yazılarında olduğu gibi aktarıldı, herhangi bir yorum katılmadı veya tarihsel bir analiz yapılmadan sunuldu. Onun hikayesinin, hem kendisinin hem de yazılarının Kilise'nin tam kalbinde yer aldığını gösteren iki yönünün vurgulanması gerekiyor.

İlk olarak, Anna Katerina Emmerick, 1821'in Ağustos ayında Meryemana'nın Efes'teki son günlerine ilişkin görüşlerini, ölümü ve Göğe Alınışı da dahil olmak üzere dikte etti. İlginçtir ki, dogma 1854'te resmen ilan edilmeden önce bile Emmerick ilk kez sahip olduğu görüşlerde Meryem Ana'dan Lekesiz Gebe Kalınan diye söz etmiştir. Elbette bununla dogmatik bir ifade kullanmak niyetinde değildi. O zamanlar Katolik Kilisesi tarafından resmen tanınmayan Meryem ünvanını imanla ifade ediyordu. Ayrıca daha sonra Meryem'in Göğe Alınması şeklinde tanımlanacak olayı tam ayrıntılarıyla anlatmıştı. Kilise bunu da 1950 senesinde dogma olarak ilan etti. Emmerick bir bakıma Allah'ın halkının içinden yükselen vahiyin sesidir. Onun görüşlerinin kalıcı etkisi, Kilise içindeki derin bir gerçeğin ilkesini bir kez daha vurguluyor: "Lex orandi, lex credendi"— dua yasası, inanç yasasıdır!

İkinci olarak, Anna Katerina Emmerick'in yazıları akademik standartlara göre kesinlikle tarihsel ya da teolojik olarak kabul edilmese de, inanancilar üzerideki etkileri inkar edilemez. Görümleri sayısiz insana ilham kaynagi olmus, onlari yalnızca yazilarina çekmekle kalmamis, aynı zamanda birçok kisinin onun tarif ettiği ilahi ve insani gerçekliklerle bağlantı kurabileceklerine inandıkları Efes gibi kutsal mekanlarla tanışmalarını sağlamıştır.

Yazıları akademik kategorilere tam olarak uymasa da, Kilise'nin yaşamında önemli bir rol oynarlar. Allah'ın halkının kalpleriyle yankılanır, onlara ruhsal yolculuklarında rehberlik eder ve inançlarını güçlendirirler.

Eserlerini "Lex orandi, lex credendi," merceğinden ele aldığımızda, imanlılar için taşıdıkları adanmışlık ve ilham verici değerleri takdir edebiliriz; bu, Kilisenin yaşanmış deneyiminin temel bir yönüdür.

3

MERYEM ANA EVİ MÜLKİYETİ

Hayatının son günlerini geçirdiği ve Göğe Alındığı yer olan "Meryem Ana Evi" Meryem'e adanmıştır. 1951 senesinde bu yerde bir kilise inşa edildi. Mabel, Agustín rahibesi olan Kutsanmış Anna Katharina Emmerick'in (1774-1824) görüşleri ile yakından ilgilidir. 1892 yılında Meryemana Evi bölgesi Osmanlı bir mülk sahibinden Rahibe Marie de Mandat-Grancey tarafından satın alındı.

60 yıl boyunca buranın mülkiyeti İzmir'de bir misyoner topluluğu olan Fransız Katolik cemaati üyelerine aitti. Hayırsever Rahibler Topluluğu üyesi olan Rahibe Marie mülkü Misyon Topluluğundan Peder Eugène Poulin'e devretti. Peder Poulin de daha sonra buranın mülkiyet hakkını 1952 yılına dek elinde tutacak olan Peder Joseph Euzet'e devretti.

1952 yılında Peder Joseph Euzet mülkiyetin tapusunu Türkiye Cumhuriyeti çatısı altında kurulmuş olan derneğe mensup kişiye yasal olarak bağışladı.

Hayatının son günlerini geçirdiği ve Göğe Alındığı yer olan “Meryem Ana Evi” Meryem’e adanmıştır. 1951 senesinde bu yerde bir kilise inşa edildi. Mabel, Agustin rahibesi olan Kutsanmış Anna Katharina Emmerick’in (1774-1824) görümleri ile yakından ilgilidir. 1892 yılında Meryemana Evi bölgesi Osmanlı bir mülk sahibinden Rahibe Marie de Mandat-Grancey tarafından satın alındı.

60 yıl boyunca buranın mülkiyeti İzmir’de bir misyoner topluluğu olan Fransız Katolik cemaati üyelerine aitti. Hayırsever Rahibler Topluluğu üyesi olan Rahibe Marie mülkü Misyon Topluluğundan Peder Eugène Poulin’e devretti. Peder Poulin de daha sonra buranın mülkiyet hakkını 1952 yılına dek elinde tutacak olan Peder Joseph Euzet’e devretti. 1952 yılında Peder Joseph Euzet mülkiyetin tapusunu Türkiye Cumhuriyeti çatısı altında kurulmuş olan derneğe mensup kişiye yasal olarak bağışladı. Derneğin kurucu üyeleri seçildi ve İzmir Katolik topluluğu arasından atandı.

1980’li yıllarda İzmir’deki Lazaristlerin Başpapazı Peder Eugène Poulin’di. Peder Poulin Panaya Kapulu arazisinin satın alınmasına ilişkin çevresel koşulları anlattığı yazılar bıraktı. Bu araziye Anna Katharina Emmerick’in görümlerini okuyan Hayırsever rahibeler ve Lazarist papazlar biliyorlardı ve satın almayı istediler.

Satış süreci boyunca aralarında Peder Poulin’in de bulunduğu Lazaristler, İzmir Katolik topluluğundan destek veren bir üye olan Mr Benson ve diğer tarafta buranın ve Arvalya Türk köyünün Beyi ve yeğeni İbrahim arasında aylarca süren görüşmeler oldu. 15 Kasım 1892’de Peder Poulin’e Mr Binson’dan gelen bir telgraf kendisine satışın tamamlandığı haberini verdi. Üzerindeki arazi ve yıkıntılar aristokrat Fransız bir aileden gelen Rahibe Marie de Mandat-Grancey’nin sağladığı fonlarla satın alındı. Peder Poulin’e göre, “arazinin tamamı 139 hektar, artı 2750 metrekaredir.” Rahibe Emmerick Bakire’nin yaşadığı ve mezarının bulunduğu yerleri tanımladığı için topluluk, kazılarını gerçekleştirebilmek için daha geniş bir arazi satın almayı umut etmişti. Evin yıkıntıları bulundu ama mezarı ortaya çıkarılamadı. Satış kontratı Osmanlı mülki makamları tarafından onaylandı ve mülkün tapusu Marie de Mandat-Grancey adına tescil edildi.

1892 yılındaki satışın tamamlanmasından 1915’de ölümüne dek, Rahibe Marie mülkün bakımı için yapılan vergi giderleri, dağlardaki yolların bakımı, bir bekçinin barınması için gereken evin inşası, evin bakımı gibi tüm masrafları üstlendi.

Mülkün tapusunun Rahibe Marie’den Peder Eugène Poulin’e devredilmesi: 1910 yılında İzmir Başepiskoposluğun’da muhafaza edilen Peder Joseph Euzet’in yazdıklarına göre ölümünden beş yıl önce Rahibe Marie’nin Panaya Kapulu’nun mülkiyetinin İzmir Lazarist Papazlarının Başpapazı olan Peder Eugène Poulin’in devralması için ricada bulunduğu söylenir. Onun bu arzusu kendi el yazısıyla vasiyet olarak yazılmıştı (1926). I. Dünya Savaşı sırasında başepiskoposun arşivlerindeki belgelere bakılırsa Panaya Kapulu’nun bulunduğu Bülbül Dağı “askeri otoritenin işgal ettiği bir gözlem karargahı oldu.” Bunun sonucu olarak, Panaya Kapulu’ya yapılan hac ziyaretleri sona erdi. Peder Euzet’e göre, ordu işgali sırasında Rahibe Marie’nin sağladığı fonlarla yapılan çalışmalar “1914 ile 1918” yılları arasında yok edildi. Rahibe Marie’nin mülkün tapusunu devrettiği Peder Eugène Poulin, 1926 yılında şimdi bu tapu devrini yakın dostu Lazarist Peder Joseph Euzet’e yapmayı arzu ediyordu. Peder Poulin iki yıl sonra 1928 yılında vefat etti.

1931 yılında, Peder Joseph Euzet’e 1907 yılında mülkün Hazine tarafından el konulduğunu bilgisi verildi. Peder Euzet, Kuşadası’nda bir mahkemede hukuk davası açtı. Duruşmanın sonunda, Peder Poulin’in itirazını haklı bulun mahkeme peder Euzet lehine karar verdi. Hazine bu karara itiraz etti . Temyiz mahkemesi alt mahkemenin kararını onayladı. 1932 yılında Panaya Kapulu’nun tapusu Joseph Euzet adına kayda geçirildi.

1940 ve 1950’li yıllarda Panaya Kapulu’nun tarihi genel durumu.

Yer belirtmek için Türkçe adların kullanılması: Bu yıllarda yerel yerlere Türkçe adlar veriliyordu. Symyrna şehrine halk arasında İzmir, Panaya Kapulu’ya ise Meryem Ana Evi deniyordu.

İzmir Başepiskoposu Joseph Descuffi’nin rolü: 1940 ve 1950’li yıllarda Meryem Ana Evi hakkında ortaya çıkan değişikliklerde en önemli rolü oynayan kişilerden biri İzmir Başepiskoposu Joseph Descuffi’ydi. Arşivlere göre, Joseph Descuffi Bakire’nin hayatının son günleri ile ilgili olarak Kudüs ve Efes gelenekleri hakkında dört yıl boyunca çalışarak araştırma yaptı. Kendi adına Efes geleneğini benimsemeyi uygun gördü.

Dahası Başepiskopos olarak, “1914 savaşından bu yana ara verilen hac ziyaretlerinin yeniden başlatılarak Panaya Kapulu’nun yeniden canlandırılması” projesini tasarladı. Panaya’nın sadece Türkiye’de değil en büyük dini merkezlerden biri olarak tüm dünyada tanınmasını arzu etti.

İzmir Katolik topluluğu: 1941 senesinde Başepiskopos Joseph Descuffi’nin girişimiyle “Mabedin ve hac yeri için gerekli tüm yapıların onarım çalışmaları” başladı. Başepiskopos bu çalışmayı yürütmek için İzmir’deki Katolik cemaatinin üyelerini görevlendirdi, bunların bir çoğu daha sonra 1951’de kurulan derneğe üye oldular.

İsveçli papaz Karl Geschwind ve Meryem Ana’nın Göğe Alınış dogmasının ilan edilmesi: Meryem Ana Evi’nin giderek artan bu denli popüler oluşunda önemli rol oynayan bir başka kişi de İsveçli Papaz Karl Geschwind’dır. Peder Joseph Euzet’e göre: Yaklaşık yarım yüzyıldır unutulmaya yüz tutan Panaya Kapulu bu hareketin kaynağında bulunan İsveçli papaz Dr. Karl Geschwind tarafından tekrar gün yüzüne çıkarıldı. Kendisi Meryem Ana’nın Göğe Alınışı dogmasının ilan edildiği günlerde küçük bir grupla hac ziyaretinde bulundu, bu hareket Kültür ve Turizm Bakanlığı’nın dikkatinden kaçmadı. İzmir Başepiskoposu Monsenyör Descuffi, bu harekete büyük destek verdi. 1 Kasım 1950’de Papa XII. Pius Bakire Meryem’in Göğe Alınışını dogma olarak ilan etti. Bu duyuru geleneksel olarak Bakire’nin Göğe Alınışı ile ilişkilendirilen Meryem Ana Evi üzerinde büyük yankı uyandırdı. Panaya’nın büyük kahramanı olan peder Karl Geschwind’in rolü, 1950’de Doğu’ya gelişinden bu yana olduğundan daha büyük önem kazandı. On yılı aşkın bir süre Orta Avrupa ülkelerini gezerek Meryem Ana ve Efes hakkında konferanslar verdi. Basel’de İsveç Devleti tarafından tanınan bilim insanlarının , tarihçilerin ve cömert hayırseverlerin, Efes’teki Aziz Yuhanna Bazilikası ve Panaya Kapulu’da Kutsal Bakire’nin evinde yapılacak onarım çalışmaları için kayıt yaptırdıkları “Efes’i Elekten Geçirme” derneğini kurdu.

Türk Devleti: Başepiskopos Descuffi İzmir’den Meryemana Evi’ne ulaşımı kolaylaştırmak istedi. İzmir’i Selçuk’a bağlayan yolun uzunluğu 70 kilometreydi, ancak Selçuk’tan Meryemana Evi’ne kadar devam eden 10 kilometrelik yolun “çok dar ve dik” olması nedeniyle onarılması gerekiyordu. Türk yetkililer Mr. Clarke ve Mr.

Linguri tarafından kendilerine iletilen başepiskoposun yardım isteğini iyi niyetlerle karşılayarak Meryemana Evi'nin sağlamaştırılması ve korunması için gerekli çalışmaların masraflarını Hristiyanların karşılaması şartıyla erişim yollarının sorumluluğunu da İzmir Valileri ve Turizm Bakanlığı olarak üstleneceklerinin sözü verdiler.

İlk olarak Vali Osman Sabri Adalı 1947 yılında bir yaklaşımda bulundu; devletin askeri mühendisleri ve resmi yol yapımında çalışanlarla destek vereceği sözünü verdi. Ona ve sonrasında gelen valilere şükran borçluyuz, İzmir ve Selçuk arasındaki yol genişletilip asfaltlandı, Selçuk ve Meryemana Evi arasında yol yapımı gerçekleşti.

Bu yola “Meryemana Evi” adı verildi ve 1951 yılında Turizm Bakanı tarafından bizzat açılışı yapıldı.

1950’li yıllarda, Peder Joseph Euzet 77 yaşındaydı. İlerlemiş yaşından ötürü mülkün tapusunun ne şekilde korunacağı üzerinde düşünme ihtiyacı doğdu. Türk hukuku dini sınıflara mensup tüzel kişilere yasal olarak mülk edinme hakkı tanımadığından dolayı Peder Poulin’in adını taşıyan tapuda “İzmir Misyonerliği başkanı” ifadesi bulunmasının kişisel bir ünvan olduğu ve aynı şeyin Peder Euzet için de geçerli olduğu belirtilmelidir. Başvurulan arşiv belgelerine göre, ne Misyon Cemaatinin ne de İzmir Başepiskoposluğu’nun kendi adlarına mülk sahibi olamayacakları düşünülerek mülk edinme müsaderesi riskine ve başepiskoposun arzu ettiği işlerin yürütülmesi adına mülkün tapusunu bağış karşılığı olarak Derneğin üstüne geçirme kararı alındı. İzmir Başepiskoposluğu Panaya Kapulu beyannamesi, 29-31 Ekim, 1952: Derneğin 18 Mayıs, 1951 tarihli ilk tüzüğüne göre dernek aşağıdaki isme ve amaca sahiptir:

Panaya Kapulu'daki Kilise'yi Onarım ve bakım derneği.

Madde 2, 1951

Derneğin amacı Selçuk'ta (Efes) bulunan Panaya Kapulu Kilisesini onarmak ve etrafını düzenlemekle beraber Ege Bölgesinin bu muhteşem yerini ziyarete gelen turistlerin hem uygun şekilde onarılan ve bakımı yapılan ve çevre düzenlemesi yapılan çevreyi gezebilmeleri hem de sözü edilen kilisede ibadetlerini yerine getirmelerine olanak sağlamaktır.

Derneğin merkez ofisi (özel ofis) İzmir Atatürk Caddesi, No. 210.

Derneğin 18 Mayıs, 1951 tarihli ilk tüzüğüne göre feshi halinde aşağıdaki tedbirler uygulanacaktır:

Madde 19, 1951

Derneğin feshi Genel Toplantıda üyelerinin üçte ikisinin oyuyla karar verilebilir. Şayet dernek fesh edilirse, tüm varlığı Panaya Kapulu Kilisesi'ne aktarılacaktır. Peder Joseph Euzet 5 Mayıs, 1958 tarihli mektubunda derneğin başkanı olan Polycarpe Clarke'a hitap eder ve Peder Joseph Euzet şunları yazar:

Uzun süre bu mülkün verasetinden doğabilecek başa çıkılmaz zorluklar hakkında düşünerek, onu güvence altına almanın tek yolunun onu İzmir Katolik Başepiskoposu'na devretmek olacağını kendi kendime söyledim ama böyle bir girişimin gerçekleştirilmesinin yasal olarak ne kadar imkansız olabileceğini (...) sen benden daha iyi biliyorsun.

1952 Aralık tarihli imzandan sonra Panaya Kapulu'nun Türk Devleti nezdinde yasal ve gerçek sahibi Dernek olmuştur. Ancak gerçekte, Panaya'nın gerçek sahibi benim başından beri niyetinde olduğum Katolik Başepiskoposu'nu temsil eden, aracı yasal tüzel kişidir.

28 Şubat, 1959 tarihli "Panaya Kapulu'daki Bakire'nin Evi Derneği Komitesi'nden" gelen ve Peder Joseph Euzet'e gönderilen mektupta Komite şunları yazar: Panaya Kapulu Dernek Komitesi 5 Mayıs tarihli mektubunuzu zamanında almış olup, size cevap vermekte gecikmiş olmaktan dolayı üzüntü duymaktadır. Ancak, katıldığınız 6 Kasım toplantısında kendinize koyduğunuz hedefe ilişkin niyetlerinizi hatırlatmak isteriz, Panaya Kapulu'nun mülkünün Komite adına bağışlanması konusu enine boyuna tartışılarak değerlendirmeye alındı. (...) 6 Kasım günü yapılan toplantıda bu noktayı belirten ve bu noktayı ilgilendiren karşılıklı mutabakatla alınan kararlar...

PANAYA KAPULU alanının mülkiyet hakkının İzmir Katolik Başepiskoposluğu'nundur ve ona aittir ancak, Dernek Tüzük tarafından kendisine verilen yasal haklarını korumayı istemektedir.

Bu iki nokta ortaya konduktan sonra, görevdeki Komite bundan sonra idare sürecinde bir anlaşmazlık yaratabilecek ya da faaliyetini zorlaştıran ve böylece özgürlüğünün önünde engel teşkil edecek bir yanlış anlaşılmaya yer bırakabilecek herhangi bir muallakta kalmış sorunun var olamayacağına inanmak istemektedir.

Sonuç: Bu sunumun anahtar kelimesi gerçekten de “koruma”dır. Kelime sürdürmek, muhafaza etmek ve korumak gibi birçok anlamı kapsamaktadır.

Kendimize şu soruyu soruyoruz, günümüzde Meryemana Evi bağlamında biz neyi korumaya çalışıyoruz, bu yerin çağrısı nedir? Bakire Meryem ile bağlantılı bir yer olduğundan, burası kutsal bir mekandır. Buradan sorumlu olan kişileri kutsal bir mekanı koruma konusunda hangi değerler yönlendirmelidir? Tarihsel olarak, Katolik din topluluğu tarafından bir karar alınarak bu arazinin tapusu derneğe hibe edildi. Derneğin tüzüğüne göre amacı, Kilisenin ve çevresinin restorasyonu, geliştirilmesi ve bakımındı. Alanın bakımının yapılması kutsal bir mekânın korunmasındaki ilk önceliklerden biridir. Bu önemli ve önemli olduğu kadar da özel bir beceri gerektirir. Ama yine de tek nitelik bu değildir. Mülkün bağışlandığı dönemde Katolik din adamları ile derneğe üye olan imanlılar arasında işbirliği vardı. Bu işbirliği ise bu bölgenin bakımının yapılmasının ve onun kutsal çağrısının korunması açısından güvencesiydi. Meryemana Evi'ni korumak için maddi ihtiyaçlar karşılanırken bu kutsal yere gösterilen saygı ile dengelenmelidir. Bu dengenin sağlanması için çalışırken birlikte hareket etmeye devam edilmelidir.

İZMİR'DEKİ HAYIRSEVER RAHİBELER VE AZİZ VİNCENT' PAPAZLARI« LAZARİSTLER»

Alexander Jernej CM

Misyon Topluluğunun Aziz Vincent papaz ve rahipleri ile Hayırsever Rahibeleri 1990'lı yıllara kadar kurucuları olan Aziz Vincent de Paul'un iki ailesi olarak görülmekteydi. Bu nedenle, Aziz Vincent Ailesi terimi daha pek çok topluluğun ve derneğin ilham kaynağı olarak yaygınlaşmıştır. Bununla birlikte, bu iki topluluk hala birbirleriyle bağlantılıdır ve ne zaman mümkün olsa birlikte çalışırlar. Onlarca yıldır İzmir'de olduğu gibi Ortadoğu'da da bu durumda hala çalışmalarına devam ediyorlar.

Osmanlı İmparatorluğu dönemi: 1762'de, Vatikan Vincent Topluluğuna mensup Arnould Bossu'yu 1746'dan beri Cezayir'de havarisel papaz ve Fransız konsolosu olarak görev yaptıktan sonra havarisel elçi olarak şimdiki Lübnan'a gönderdi. 1783 yılında, Fransız Vincent Topluluğu Orta Doğu'da Cizvit Topluluğuna ait olan evleri üzerlerine devraldılar ve daha sonra İzmir'e geldiler. 1789'da Fransız İhtilali oldu. 1801 senesinde, Napolyon Vatikan ile bir antlaşma yaptı ve Fransa Orta Doğu'da Katolik Kilisesi'nin koruyucu gücü olma konumunu yeniden kazandı. Fransız hükümeti genellikle Orta Doğu'da çalışmalarını kuvvetlendirebilsinler diye Vincent Topluluğuna daha çok destek vermeye başladı. Fransız İhtilali'nden sonra Fransa'daki Vincent Topluluğu Anayasalara uygun olarak topluluk liderliğine geri dönebilecek kadar güçlü olmaları 1827 yılına kadar mümkün olmadı. Kral X. Charles Papa XII. Leo'ya Mr. Dewailly'yi büyük yetkiyle atamasını istedi. Ertesi sene, toplanan bir genel kurulda Fransızca konuşulmayan eyaletlerden rahip arkadaşlarının Orta Doğu'ya gönderilmelerine karar verildi.

Tanzimat Dönemi: 1839 Kasım ayında, Osmanlı İmparatorluğu Tanzimat adı verilen köklü bir reform dönemine girdi; artık padişahın tüm tebaası, din ve etnik kökenine bakılmaksızın aynı haklardan yararlanacak, vergiler ve askerlik hizmeti standart hale gelecekti. 1838 yılından önce bile, Yakın Doğu'daki Lazarist evleri iki bölgeye ayrılmıştı: Suriye ve Doğu Akdeniz Bölgesi. Ancak iki bölgenin eğitim merkezlerinin kendilerine ait olan eğitim merkezleri yoktu. Paris'teki genel merkezden mali ve personel desteği gelmeye devam etti. Kilise idari sorumlusu, bölge ziyaretçilerinden ve aynı zamanda yakında kendi bölgelerine gelecek olan Hayırsever Rahibelerden de sorumluydular.

19. yüzyılın ortalarından itibaren, iş ve daha iyi bir yaşam arayışı içinde olan Avrupalı göçmenlerin akını başladı. Bu durum özellikle İstanbul ve İzmir gibi büyük şehirlerde Hristiyan okullarının (Katolik ve Protestan), hastanelerin ve farklı dillerde hayır derneklerinin kurulmasına, ayrıca yeni kiliselerin inşasına yol açtı. Fransa, 1905 yılında Vatikan ile yapılan antlaşmayı fesh ettiğinde ve kendi ülkesinde Kilise ile Devlet işlerinin ayrılması yasasını yürürlüğe koyduğunda, Fransa'nın Orta Doğu'da Katolik Kilisesini koruyucu gücü olarak konumunu devam ettireceği artık kesin değildi. Dahası I. Dünya Savaşı'nın çıkmasıyla birlikte savaş düşmanı olan Fransa, Osmanlı İmparatorluğu üzerindeki nüfuzunu kaybetti.

Birinci Dünya Savaşı ve Türkiye Cumhuriyeti:

Fransız vatandaşları savaş sırasında kovularak ülke dışına çıkarıldı. Sahip oldukları fabrikalar kapatıldı ya da çok ağır vergiye tabi tutuldular. Bununla birlikte, hastanelerin hizmetlerini sürdürmelerine izin verildi. 1918 Kasım ayında Fransa Dünya Savaşı'nda kazanan güçler arasındaydı. Türk Kurtuluş Savaşı 1923'te Lozan Antlaşması ve Mustafa Kemal Atatürk'ün Türkiye Cumhuriyeti'ni, ilan etmesiyle doruğa ulaştı. Yabancılar tarafında kurulan fabrikaların yeni koşullar altında yeniden çalışmalarına izin verildi.

İzmir Misyon Cemaati: 1787'de Aziz Vincent cemaati kendilerinden önce burada bulunan Cizvitlerden İzmir Kilisesi'nin anahtarını devraldılar. Kutsal Kalp Kilisesi 1764 yılında çıkan yangından sonra harabe halindeydi. Okul kapatılmıştı. İlk yıllarda nakiller çok sık görülüyordu. Pierre-Julien Daviers, CM (1767-1848) İzmir'de Aziz Vincent topluluğunun çalışmalarını başlatan kişi olarak kabul edilir. Kendisi burada 1792'den ölümüne dek uzun yıllar çalıştı. 1797'den itibaren evin yakıldığı bir soygun olayından sonra beş yıl boyunca Aziz Polycarpe Kilisesinde Kapuzenlerin yanına sığındı. Bu süre zarfında yeni bir ev ve yatılı küçük bir okul inşa edebildi. 1802'de üç rahip burada çalışmaya başladı. Daviers vaiz olarak iç bölgelerde çok fazla seyahat etse de, çok önemli olan Modern Fransızca ve Yunanca sözlük yazmaya zaman buldu ve 1830 yılında sözlüğü basıldı. Cizvit'lerin yıkılan İsa'nın Kutsal Kalbi kilisesini büyük zorluklarla çalışarak yeniden inşa etti ve 1839 yılında açılışı yapıldı. 1837'de, Vincent Ruhbanları yetkililerin izin vermesiyle yeni bir ilkokul açtılar. Bu okul İzmir'de yaşayan İstanbul'daki Aziz Benedik mezunlarından bir grup tarafından alındı. 1841 yılında, Vincent Ruhbanları, okul aktiviteleri için Hristiyan Okulları Rahiplerinin (Lasallians) üçünden yardım aldı. 1845'te ise rahipler ayrıca birkaç yıl önce Başepiskopos Bonamie tarafından kurulmuş olan Propaganda Koleji'nin idaresini aldı.

1886'da Propaganda topluluğu nihayetinde feshedildi. Kolej Sacré-Cœur'un (Kutsal Kalp) bitişindeki yeni bir binaya taşındı. Ayrıca rahipler de buraya taşındı ve böylece yerel amire bağlandılar. İstanbul'daki muhasebeci Eugène Poulin Bey bu derneğin arkasındaki en etkili güçtü. 1889'dan 1919 yılına kadar İzmir'deki evin idarecisiydi. Onun ardından bir yıl sonra, Henri Jung da okula idareci olarak atandı. Son olarak, 1892 yılında, halen teoloji öğrencisi olan H. Euzet bu eve katılan en genç rahip oldu. Bu üç rahip şimdiki Meryemana Evi'nin başından beri tüm gelişmelerde ikna edici roller oynadı.

Birinci Dünya Savaşı'nın daha en başında ortam temelden bütünüyle değişti. Kutsal Kalp Kilisesi'nin hayır işleri ve pastoral etkinlikleri Sultanın vermiş olduğu ferman sayesinde I. Dünya Savaşı sırasında devam etti, ancak bu dönemde okula devlet tarafından el konuldu. 1919-1920 eğitim öğretim yılına, okul büyük bir coşkuyla başlayabilirdi, fakat 1922 senesindeki büyük yangından sonra eğitimden sorumlu olan birçok Hristiyan ailenin ölümü ve kaçıışı nedeniyle kalanların yeni koşullara uyum sağlamaları mümkün olmadı. 1935 senesinde, İzmir Dış Ticaret Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi buraya yerleşti. Euzet'in yazdıklarına bakılırsa, geriye birkaç şapel kaldı. Bunların arasında en sonuncusu olan Hayırsever rahibelerin çalıştığı Fransız hastanesinde, 1961 senesindeki ölümüne dek İzmir'de en son kalan Aziz Vincent Papazı, Euzet'di. Ondan sonra, Başepiskopos Joseph Descuffi öldüğünde İzmir'deki ev 1965 yılına kadar kataloglarda söz ediliyordu. İstanbul'daki evler kapatıldı ve Türkiye'deki tüm çalışmalara feshedilerek son verildi.

Hayırsever Rahibeler: 1838 senesinde Peder Daviers, Paris'e eğitim almaları için İzmir'den iki genç hanımı Hayırsever Rahibe adayları olarak gönderdi. İzmir'e Lepavec ve İstanbul'a Leleu adlı yeni gelmiş olan rahipler, onun projesine destek verdiler. 1839'un Kasım ayında, Osmanlı İmparatorluğu içinde biri başkentte diğeri İzmir'de olmak üzere iki yerel topluluğun açılmasına karar verilerek durum Paris'e bildirildi. 21 Kasım günü iki rahibe grubu Marsilya'dan yola çıktılar. 4 Aralık'ta, aralarında halen formasyonları devam etmekte olan İzmir'den iki rahibe olmak üzere ilk yedi rahibe Kutsal Kalp Kilisesi yakınındaki küçük eve vardılar. Bu olay Bölge açısından umut vericiydi. Ocak ayı başlarında, rahibelerin geleceklerini öngörerek ve Genel Başpapaz Etienne'in önerisi üzerine, Daviers Bey yan yana bulunan diğer evler, mağazalar, hangar vs. gayri mülkleri de satın almıştı. 21 Ocak, 1840 gibi erken bir tarihte, yaklaşık olarak 200 öğrenciye eğitim vermeye başlamışlardı. Bazı rahibeler hasta olan kişileri kabul etti ve uyuz gibi hastalıklarını büyük başarıyla tedavi etmeyi başardılar. Bu arada hastaları ve yoksulları da evlerinde ziyaret etmeye başladılar.

Bir yıl sonra, rahibeler şehirde çok ciddi büyük bir yangınla karşılaştılar. Etraflarında bulunan pek çok kişi kendilerini tamamen evsiz barksız yoksulluğun içinde buldu ve rahibelerin kendi binaları da yok olmuştu. 1842’de evde on bir rahibe yaşamaktaydı. Aynı yıl, öksüz ve yetim çocuklar için çalışmaya başladılar. Bundan kısa bir süre sonra, 1845’te yine çok büyük bir yangın şehirdeki 6000 evi yakıp kül etti. Rahibeler de bundan oldukça etkilendiler.

1849’da, Doğu Bölgesi Hayırsever Rahibeler Topluluğu kuruldu. Özellikle rahibelerin hastalara bakma konusunda öne çıktığı Kırım Savaşı’ndan (1853-56) sonra, Birinci Dünya Savaşına kadar İzmir ve çevresinde de gelişip başarılı olacaklardı. Buca (1856), Bornova (1859), Kula (1859) ve Aydın (1868) da yetimhaneler, ilkokullar, hasta bakım evleri gibi çeşitli kurumlar bu şekilde açıldı.

1854’te, rahibelere **Fransız Hastanesi**’nin idaresi verildi. Önceden bir paşanın yaşadığı eski konut yalnızca 58 yatak kapasitesindeydi ancak, bu evin bir parçası olan geniş bahçelerde, üç yıl sonra rahibeler, Fransız Deniz Kuvvetleri Bakanlığı’nın izniyle başka bir ilkokul ve yoksullar için bir dispanser inşa edebildiler. 1890’da Rahibe Marie de Mandat-Grancey (1837-1915) bu işte yetkili kişi oldu. Onun inisiyatifiyle Vincent Ruhbanları Efes yakınlarındaki Meryemana Evi’ni aramaya koyuldular. Başarılı bir arayışın ardından, onun yardımlarıyla –maddi durumu çok iyi olan bir aileden geliyordu- uygun büyüklükte bir arazi satın almak ve bunu yavaş yavaş bir hac yerine dönüştürmek mümkün oldu.

Birinci Dünya Savaşı rahibelere pek çok zorluk getirdi. Evlerine el konuldu. Aynı zamanda, yerel makamlarca koruma altına alınarak çalışmalarını sürdürebildiler. Ancak, 1922’de İzmir’de çıkan büyük yangınla nüfusun büyük oranda değişmesiyle Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulması ve birçok Hristiyanın göçü tamamen yeni koşullar getirdi. Buca ve Bornova’daki okulları İkinci Dünya Savaşı’nın başına kadar devam edebildi. 1978’de, Fransız hastanesi en sonunda Türk devletine devredildi ve o günden bu yana adı *Alsancak Nevvar Salih İşören Devlet Hastanesi*’dir.

Bundan sonra, İzmir bölgesinde kalan tek topluluk 1950’li yılların başından beri Meryemana mabedinde hizmet eden rahibelerin topluluğuydu. 1994 yılında, hayırsever Rahibeler’in genel sorumlusu orada kalan yaşlı rahibelerin Meryemana’dan çekilmesi kararını verdi.

5

*RAHİBE MARİE DE MANDAT-GRANCY – HAYİRSEVER
RAHİBE BAKİRE’NİN EVİNİN BULUNUP SATIN
ALINMASI– EFES*

Olivier de Kerchove d’Ousselghem

“Alçakgönüllü” olanlar arasında, Rahibe Marie’nin yanı sıra, Thomaso, Pelecas ailesi, Mustafa, Andreas, Grollo, vb., başka bir deyişle, keşif, satın alma ve Göksel Annemizin dünyadaki son evinin bakımı açısından ilk yardımda ve hizmette bulunanları da dile getirmek gerekir.

Rahibe Marie de Mandat-Grancy’nin hem anne hem de baba tarafı, yüzyıllar boyunca hiçbir cesaret, inanç ve hizmet örneğinden yoksun olmayan, şanlı bir geçmişe sahip bir Fransız ailesinden geliyor. Onlardan burada bahsetmenin gereği yoktur.

Harika ebeveynlere sahipti. "... İkna oldum – diye yazar annesi – Marie’nin çağrısı samimi ve sadece zamanla daha güçlü bir şekilde büyüyecek. Şayet Rab benden onu isterse, tüm yüreğimle onu Rab’be vereceğim ve bu çok güzel bir hediye olacak, çünkü o iyilik yapma coşkusuyla kendini kontrol etmesi ve zekası sayesinde Rab’be faydalı ve görkemli bir şekilde hizmet edebilecektir..."

Aile zamanlarını Burgonya’daki Grancey şatosunda ya da Paris’te Ru du Bac’da bulunan evlerinde geçiriyorlardı. Kim “Ru du Bac” derse aynı zamanda aklına Hayırsever Rahibeler ve Aziz rahibe Catherine Labouré, Meryem’in mucize madalyonu, yoksullar, hacılar, imanlılar vb. gelir. Marie’nin içine gömüldüğü imanın derinliğini hayal edebilirsiniz!

Kilise, o dönemde Meryem’in Asli Günahsız Doğumu dogmasının ilan edildiği, Lourdes’daki görümlere, I. Vatikan Konsili’ne ve inanılmaz derecede yoğun dini toplulukların ortaya çıktığı olaylara şahit oldu.

25 Ocak, 1891 yılında Allah’ın lütuf zamanlarını göreceğiz... dünyadaki annesi öldü...altı ay sonrasında bu kez başka bir Anne göklerden, Rahibe Marie’ye sarsıcı bir olayda kendisine göründü!

İlahi yaşam

Genç rahibenin Fransa'daki ilk yılları, özellikle amaçsız olan çocukların hizmetine kendisini büyük bir özveriyle adamakla geçti. Rahibe Marie'nin becerileri kısa bir süre sonra onun yetki ve takdir edilen bir hizmet rahibesi olduğunu gösterdi. 49 yaşına geldiğinde Rahibe Marie Papa XIII. Leo'nun Doğu Kilisesine hizmet etme çağrısını kendisi ve onun Rahibeler Topluluğu olarak coşkuyla kabul etti, kendi namına da ayrıca acınası durumda bulunan İzmir'deki Fransız Donanmasına ait hastanenin onarımına yardım edeceği sözünü verdi. Rahibe Marie tüm enerjisini bu amaca harcadı, mallarını verdi ve çok kısa bir sürede başrahibe hizmetlisi oldu. Bu ilk otuz yılın sonlarına kadar devam eder, onun vermiş olduğu "evet" yanıtı meyvesini verir ve nihayet keşif başlar!

Keşif

Peder Euzet, şöyle yazar: "1891 yılında Rahibe Grancey ve onun Topluluğu Katharina Emmerick'e göre Bakire'nin Hayatı'nı okudu. Meryem'in Efes'te kalışıyla ilgili bölümü okuduğunda orada anlatılan bu yerle ve Ev ile ilgili pek çok detay dikkatini çekti, adeta çarpıldı ve kendi kendine şöyle dedi: "Ne de olsa Efes çok uzak bir yer değil, gidip burayı görmeye değer." İlk olarak bu konuda Hastanenin Rahibeleri için her gün ayın yapmakla görevli Peder Jung ile konuştu. Hemen hemen aynı zamanlarda Peder Poulin, rahibeler için bir tane seçmek için pek çok dini içerikli kitabı odasına götürmüştü.

Bu şekilde eline Emmerick'in 'The Dolorous Passion' (Hazin Sevgi Yürüyüşü) adlı kitabı geçti. Mistizmle özellikle de görümlere sahip olan kişilere karşı pek eğilimi yoktu. İlk tepkisi kitabı olduğu yerde bırakmaktı. Sonunda kendine şunu sordu: "Yarısını bile açmadığım bir kitaba bu şekilde davranmak mantıklı mı? diye düşündü." Böylece kitabı açtı, onu şaşkına çeviren neydi? "Çok dindar, sağduyulu ve tutarlı bir konudan başka birşey yoktu. Bununla birlikte, ifadelerin tonunda tatlılık, sözcükler ve cümlelerde sizi fetheden ve yüreğinize dolan bir şifa." Hazin Sevgi Yürüyüşü'nden sonra Kutsal Bakire'nin Hayatı ile ilgilendi. Ve ölümünün son yıllarına geldiğinde onu şaşırtan bir konu da her zaman Kudüs'te ölmüş olduğunu düşündüğü Meryem'in Efes'te öldüğünü öğrenmek oldu. Aynı değişim bir süre sonra Rahibe de Grancey'nin acilen okumasını istediği kitabın bir kopyasını gönderdiği Peder Jung'da da yaşandı. Kitabı açtı ve hepsini bir solukta okudu.

Bir İbranice alimi ve Yahudi geleneklerini iyi bilen bir kişi olarak onu da allak bullak eden, kendisinin de gerçek olduğunu bildiği anlatılanlardaki detaylarda yer alan pek çok şeyin doğruluğuydu. Doğal olarak bu değişim, neredeye tamamı o zamana kadar düşmanca tutum sergileyen kardeşleri üzerinde büyük bir etki yarattı. Keşfe yol açan 1891 Temmuz yolculuğu karşılıklı anlaşmayla bu şekilde kararlaştırıldı.” Rahibe Marie’nin araştırma başlatma konusundaki ısrarları ve ikna etmesi sonucunda ve bunu takip eden beklenmedik keşifle ilişkili olarak Pederlerin ikisi de Poulin ve Jung Rahibe Marie’ye sonsuz hayranlık duydular ve ona “Panaya Anası” demekte tereddüt etmediler. Panaya’nın satın alınması.

Olaylar şu şekilde devam etti: “Sahip olabilmek için satın almak gerekiyordu, ama hangi parayla? İzmir Evi o dönemde borç içindeydi. Kredi almak ise imkansızdı. Ve Ana Evi masraflarda bu kadar çoğuna asla resmi izin vermezdi. Ancak, Peder Poulin Rahibe Marie de Mandat-Grancey için şöyle yazar: Allah herşeyi görerek herşeyi uzaktan hazırlar, yolumuza bu iyiye ve güzele aşık hanımlardan birini, büyük bir hanımefendiyi sadık hanımı, dindar ve cömert olduğu kadar coşkulu asil bir hanımı özenle yerleştirdi. Rab’bin dünyada lütuflarını aracılığıyla göstermek istediği kişi oydu ve sanki o şimdi Panaya Kapulu annesiydi. İlk kez Panaya’nın satın alınabileceği bir fırsatın olduğunu duyar duymaz, yüreği sevinçle doldu.

Doğru günde gerekli parayı sağlayabileceğinden emin olmak için yeterli zaman vardı ve o da Satın al!” cevabını verdi Açıkça görülüyor ki Rahibe Marie, bu mülkün korunmasını sağlamayı başardı. Bunun için lütf aldı, bunun için gücü vardı. Kendi ailesi için, Vincent ruhban ailesi için ve daha geçmişten uzanan Katharina Emmerick, Catherine Labouré ve diğerlerinin açtıkları yolun devamındaki büyük yol oldu. Sonunda bu yolda Rab’bin bize bahsettiği en geniş yol oldu. Rahibe Marie, Lütfun kendisine emanet edildiği bu derin düşünceyle yaşadı.

Panaya’nın satın alınması

Olaylar şu şekilde devam etti: “Sahip olabilmek için satın almak gerekiyordu, ama hangi parayla? İzmir Evi o dönemde borç içindeydi. Kredi almak ise imkansızdı. Ve Ana Evi masraflarda bu kadar çoğuna asla resmi izin vermezdi. Ancak, Peder Poulin Rahibe Marie de Mandat-Grancey için şöyle yazar: Allah herşeyi görerek herşeyi uzaktan hazırlar, yolumuza bu iyiye ve güzele aşık hanımlardan birini, büyük bir hanımefendiyi sadık hanımı, dindar ve cömert olduğu kadar coşkulu asil bir hanımı özenle yerleştirdi.

Rab'bin dünyada lütuflarını aracılığıyla göstermek istediği kişi oydu ve sanki o şimdi Panaya Kapulu annesiydi. İlk kez Panaya'nın satın alınabileceği bir fırsatın olduğunu duyar duymaz, yüreği sevinçle doldu. Doğru günde gerekli parayı sağlayabileceğinden emin olmak için yeterli zaman vardı ve o da Satın al!" cevabını verdi Açıkça görülüyor ki Rahibe Marie, bu mülkün korunmasını sağlamayı başardı. Bunun için lütuf aldı, bunun için gücü vardı.

Kendi ailesi için, Vincent ruhban ailesi için ve daha geçmişten uzanan Katharina Emmerick, Catherine Labouré ve diğerlerinin açtıkları yolun devamındaki büyük yol oldu. Sonunda bu yolda Rab'bin bize bahşettiği en geniş yol oldu. Rahibe Marie, Lütfun kendisine emanet edildiği bu derin düşünceyle yaşadı.

6

BAŞEPIŞKOPOS MARTİN KMETEC, OFMCONV. VAAZİ

“Anna-Katharina Emmerick’in Bakire Meryem Evi’ne giden yolunda” adlı konferansın Aziz Papa XXXIII. Yuhanna’yı anma ve kutlama gününe rast gelmesi güzel bir tesadüftür. Her ikisi de Türkiye’deki Kilise için çok özeldir. Bu yüzden, Anna Katharina’nın mesajını her birimiz için ama en çok da Türkiye’deki Kilisemiz için özel bir şekilde değerlendirmek ve takdir etmek istiyoruz.

Aziz Papa XXXIII. Yuhanna, tüm yüreğini Kutsal Ruh’a açarak Kiliseyi yaşayan ve ona hizmet eden bir iman çobanıydı. 1934-1944 yılları arasında on yıl boyunca Havari Temsilcisi olarak Türkiye’de yaşadı ve hizmet etti. Ortodoks Kilisesi ile birliktelik yolunda adımlar attı, Türk halkının büyük bir dostuydu, tüm acı çekenlere yakın ve ruhlara büyük bir çobandı. Görevi Mesih’in koyunlarını gütmek olan ruhani çoban Petrus’a, İsa onun kendisini sevip sevmediği sorar. Allah’ın halkı için hayatını adayan İsa’nın çobanının ateşli sevgisinin yoğunluğu budur. Aziz Papa XXXIII. Yuhanna, bunu dikkatli bir yürekle ve sevinçli bir ruh ile gösterdi.

Anna Katharina Emmerick’in yüreğinde yanan da aynı ateşti. Çok defa o bunu anlayamadı. Bu ateşi kabul etmek çok zordu. Bu ateş onun bedeninde Mesih’in haç yaralarının oluşmasına neden oldu.

Bu ateş onun için tökezlemesine sebep olacak bir engel oluşturmadı ve kendisine engel olmayan ateş onun Sevgide Mesih ile bir olmasını sağladı. Evet, o sevgide Mesih ile bir oldu. Onu “benim eşim” diye adlandırdı. 3 Ekim, 2004’de Anna Katharina Emmerick’in kutsanmış olarak ilan edildiği ayinde Papa II. Jan Pol’ün vaazından birkaç söz aktarayım.

“Kutsanmış Anna Katharina Emmerick’e Efendimiz İsa Mesih’in acı verici haçından söz edildiğinde

bu acıyı kendi bedeninde yaşamaya başlamıştı. Israrlı bir şekilde Allah’a yakın olmaya çalışan yoksul köylülerin bu kızının “Münster Topraklarında tanınmış bir mistik” olması Allah’ın ilahi lütfunun bir eseri idi. Onun maddi açıdan yaşadığı yoksulluk zengin iç yaşamıyla tezat oluşturuyordu. Yeni Kutsanmışın, fiziksel zayıflığa karşı gösterdiği sabır ve güçlü karakterinin yanı sıra sarsılmaz inancından da aynı derecede etkilendik. Bu gücü En Kutsal Efkaristiya’da buldu. Onun kişiliğinde verdiği örnekle İsa Mesih’e sevgi dolu adanmayı öğrettiği yoksul ve zenginlerin, basit ve kültürlü kişilerin hepsinin kalplerini açtı.”

Efkaristiya Gizemini her kutladığımızda biz de aynı deneyimi yaşarız çünkü Efkaristiya’nın özü Haç üzerinde şanı göstermiş olan Allah’ın Sınırsız Sevgisi’dir. Kurtacımız İsa Mesih yüreklerimizi ateşleyerek sınırsız sevgisinin büyüklüğünü anlamamızı ve onu arzuyla giderek daha da çok sevmemizi sağlasın. Efkaristiya’yı aldıktan sonra dua ettiğimiz gibi şöyle diyelim: “Herşeye gücü yeten yüce Allah almış olduğumuz Sakrament ile yeniden imanda canlanalım ve beslenelim ki tükettiğimiz şeye dönüşebilelim.” Amin.

Adres: Necatı Bey Bulvarı, n° 2A 35210 konak - İzmir